

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2017. február 8. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Í T É L E T E T

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt I.r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 23.Fk.98/2014/117. számú ítéletét az I. r., a II. r., a III. r. és a IV. r. vádlottak vonatkozásában megváltoztatja.

Mind a négy vádlottat bűnösnek mondja ki társtettesként elkövetett személyi szabadság megsértése bűntettében is (Btk. 194. § (1), (2) bekezdés c/ pont).

Az I. r. vádlott rablási cselekményét társtettesként elkövetettnek minősíti.

A II. r., a III. r. és a IV. r. vádlottak rablási és testi épség elleni cselekményeit is társtettesként elkövetettnek minősíti.

A bűnjeleket a Budapest Környéki Törvényszék Gazdasági Hivatalánál Bny.1/126/2016. számon kezelik.

A II. r. vádlott részére kiadni rendelt tárgyal közül a bűnjeljegyzék 11., 12., 13., 19., 21., 22., 25., 26. tétel alatti dolgok megsemmisítését rendeli el.

A bűnjeljegyzék 33-47., 49., 138., 142., 143., 147., 149-151., 153-155. tételei alatti dolgok lefoglalását megszünteti és kiadni rendeli a II. r. vádlott részére.

Az 50. tételszám alatt szereplő, a Magyar Államkincstárnál Bü.91.285. szám alatt kezelt 100 USD-t, a Bü.91.188 szám alatt kezelt 1 USD-t és a Pest Megyei Rendőr-főkapitányság letéti számlájára befizetett 24.000 Ft-ot és 2.000 Ft-ot a a II. r. vádlottat terhelő bűnügyi költség biztosítására visszatartja.

Az 53-62. tétel alatti és a sértettnek kiadni rendelt pénzeket a Magyar Államkincstárnál Bü.91.118 szám alatt kezelik.

Az 51., 64-73., 7576., 77., 78., 80., 82., 83., 85-100., 102., 105., 107., 108., 110., 124., 129., 139-141., 144., 145., 146., 148. és 172. tétel alatti dolgok megsemmisítését rendeli el.

A 101. sorszám alatt kezelt bizonylat lefoglalását megszünteti és a sértett részére rendeli kiadni.

A 115-123., 125-128., 130-132. tétel alatt kezelt bűnjelek lefoglalását megszünteti és azokat kiadni rendeli a III. r. vádlottnak.

A tanú1-nek kiadni rendelt pendrive a bűnjeljegyzék 170. tétele alatt szerepel.

Az 52. tétel alatti postai feladóvevényt az iratoknál kell kezelni.

Az elsőfokú bírósági eljárásban felmerült bűnügyi költség összege helyesen 2.758.528 (kettőmillió-hétszázötvennyolcezer-ötszázhuszonnyolc) Ft, melyből az I.r. vádlott 685.226 (hatszáznyolcvanötezer-kettőszázhuszonhat) Ft-ot, a II.r. vádlott 468.184 (négy százhatvannyolcezer-egyszáznyolcvannégy) Ft-ot, a III.r. vádlott 468.184 (négy százhatvannyolcezer-egyszáznyolcvannégy) Ft-ot és a IV.r. vádlott 468.182 (négy százhatvannyolcezer-egyszáznyolcvankettő) Ft-ot köteles megfizetni az állam javára, míg a fennmaradó 668.752 (hatszázhatvannyolcezer-hétszázötvenkettő) Ft-ot az állam viseli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét az I. r., a II. r., a III. r. és a IV. r. vádlottak vonatkozásában helybenhagyja azzal, hogy a II. r. vádlott állandó lakóhelye 1. szám, a III. r. vádlott személyi igazolványának száma A, továbbá az ítélet bevezető részében az első tárgyalás időpontját 2015-re helyesbíti.

A II. r., a III. r. és a IV. r. vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig házi őrizetben töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek van helye.

INDOKOLÁS

A Budapest Környéki Törvényszék a 2016. május 2. napján kihirdetett 23.Fk.98/2014/117. számú ítéletével

Az I.r. vádlottat felbujtóként elkövetett rablás büntette (Btk.365.§.(1) bekezdés a/ pont I. fordulata és (3) bekezdés b/ és c/ pontjai) miatt 4 év 6 hónap fk. börtönre és 3 év közügyektől eltiltásra,

A II.r. vádlottat rablás büntette (Btk.365.§.(1) bekezdés a/ pont I. fordulat és (3) bekezdés b/ és c/ pont) és testi sértés büntette (Btk.164.§.(1)(3) bekezdés) miatt 6 év börtönre és 6 év közügyektől eltiltásra,

A III.r. vádlottat rablás büntette (Btk.365.§.(1) bekezdés a/ pont I. fordulat és (3) bekezdés b/ és c/ pont) és testi sértés büntette (Btk.164.§.(1)(3) bekezdés) miatt 6 év börtönre és 6 év közügyektől eltiltásra,

A IV.r. vádlottat rablás büntette (Btk.365.§.(1) bekezdés a/ pont I. fordulat és (3) bekezdés b/ és c/ pont) és testi sértés büntette (Btk.164.§.(1)(3) bekezdés) miatt 6 év börtönre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Rendelkezett ítéletében az egyéb járulékos kérdésekről, így az előzetes fogvatartásban, illetve házi őrizetben töltött idő beszámításáról, a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontjáról, a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a 3 napi gondolkodási időn belül valamennyi vádlott terhére téves minősítés és a büntetésük súlyosítása miatt jelentett be fellebbezést.

Az ítélettel szemben az I.r., a II.r., a III.r. és a IV.r. vádlottak és védőik enyhítésért fellebbeztek.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.1212/2014/4. számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosított tartalommal tartotta fenn.

Azt fejtette ki, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával folytatta le az eljárást, a szükséges és lehetséges körben a bizonyítékokat beszerezte. Kellő indokát adta, hogy a vádlottak eltérő nyilatkozataival szemben mely bizonyítékot és miért fogadott el a tényállás megállapításánál. Tényből tényre is helyesen következtetett, a tényállás megalapozott, mentes a Be.351.§-ában írt hiányosságoktól.

Az irányadó tényállásból okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, azonban a terhükre rótt cselekményeket nem a hatályos büntetőtörvénykönyv szerint minősítette.

Idézte a vádirati és az ítéleti tényállást, amelyet döntő részében azonosnak ítélve arra mutatott rá, hogy az I.r. vádlott magatartása a Btk.160.§.(3) bekezdésébe ütköző emberölés előkészületének minősül.

Hivatkozott a Btk.11.§.(1) bekezdésére, az előkészület fogalmára, kiemelve az elkövetésre felhívást. Utalt arra is, hogy az I.r. vádlott tekintetében a Btk.11.§.(2) bekezdésében meghatározott büntethetőséget megszüntető ok nem állapítható meg, ugyanis nem döntően saját elhatározásából hagyta abba az előkészületi cselekményt, illetve az sem állapítható meg, hogy a visszalépés végleges tervfeladást jelentett.

Álláspontja szerint a vádlottak az elsőfokú bíróság által helyesen megállapítottak szerint a sértett terhére a Btk.365.§.(1) bekezdés a/ pont, I. fordulat és (3) bekezdés b/ és c/ pont szerint minősülő rablás büntetést követték el, az I.r. vádlott mint felbújtó, a II.r., a III.r. és a IV.r. vádlott mint társtettesek.

Figyelemmel arra, hogy a II.r., a III.r. és a IV.r. vádlottak a sértettet még bántalmazták is, ezért a terhükre rótt, a Btk.164.§.(1)(3) bekezdésébe ütköző társtettesként elkövetett testi sértés megállapítását is törvényesnek tartotta.

Felhívta a figyelmet arra, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte a vádlottak azon magatartását, miszerint a sértettet a gépkocsi csomagtartójába tették, kezét, lábát gyorskötözővel összekötözték, a csomagtartót rácsukták, majd otthagyták a gépkocsit, benne az összekötözött, magatehetetlen sértettel és a helyszínről eltávoztak. A sértettet véletlenül fedezte fel egy helyi vadőr, aki értesítette a rendőrséget. A sértettet csak a tűzoltók segítségével tudták kiszabadítani.

A vádlottak ezen magatartása pedig a Btk.194.§.(1)(2) bekezdés c/ pontja szerint minősülő személyi szabadság megsértése büntette megállapítására alkalmas. E körben utalt a BH.1978/322. számú eseti döntésére.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket döntően helyesen vette számba, de nem tekintette nyomatékos súlyosító körülménynek a rablási cselekmény kétszeres minősülését. További súlyosító körülmény a többszörös halmazat is.

Az ügy nyilvános ülésen történő elbírálását indítványozta, bejelentve, hogy azon az ügyész részt kíván venni.

Indítványozta az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, az I.r. vádlott cselekményének emberölés előkészülete büntettekénti (Btk.160.§.(3) bekezdés) további minősítését, a vádlottak cselekményének a Btk.194.§.(1) (2) bekezdés c/ pontja szerint minősülő személyi szabadság megsértése büntettekénti minősítését is, fő-és mellékbüntetések súlyosítását.

A II.r. vádlott védője beadványában azt fejtette ki, hogy a vádlottak rablási cselekményének tárgya az I.r. vádlott által kibocsátott tartozás elismerő okirat. A tényállás szerint a vádlottak ennek megszerzésére törekedtek és meg is szerezték azt.

Álláspontja szerint 18. életévét be nem töltött, így korlátozottan cselekvőképes személy érvényes jognyilatkozatot kizárólag törvényes képviselője előzetes beleegyezésével vagy utólagos jóváhagyásával tehet. Ennek hiányában a jognyilatkozata érvénytelen.

Mindezek alapján a semmisség megállapítása iránt keresetet nyújtott be a sértett és az I.r. vádlott alperesek ellen.

Az esetleges semmisség megállapítás egyben azt is jelentené, hogy tartozás elismerése joghatás kiváltására nem volt alkalmas, így vagyoni értékkel nem bírt. A fenti körülményeket az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe.

Véleménye szerint a polgári perben hozott ítélet akár befolyással lehet jelen eljárás végkimenetelére is, ezért kérte annak figyelembe vételét.

A 2017. február 1-én érkezett beadványában az eljárás során bűnjelként lefoglalt „tartozás elismervény” elnevezésű okirat másolatának haladéktalan kiadását kérte, melyre nemcsak jelen ügyben, de a polgári perben is szüksége lenne.

Utalt még arra is, hogy ezt az okiratot - annak ellenére, hogy ez volt a rablás egyik elkövetési tárgya - az elsőfokú bíróság nem mutatta be a vádlottak részére és nem tárta az I.r. vádlott elé sem.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője a másodfokú nyilvános ülésen az írásbeli átiratában foglaltakat fenntartotta. A II.r. vádlott védőjének beadványában írtakra reagálva azt fejtette ki, hogy a tényállás szerint a vádlottak értékeket vettek el a sértettől, így a védő által hivatkozott okiratnak a rablási cselekmény minősítése szempontjából nincs jelentősége.

Az I.r. vádlott védője a felszólalásában a fellebbezését fenntartotta. Vitatta a fellebbviteli főügyészség által szorgalmazott emberölés előkészülete büntetnének megállapíthatóságát. Ellenérve szerint az elsőfokú bíróság vizsgálta az ölési szándékot és megállapította, hogy az nem állt fenn, komolytalannak minősítette maga is az I.r. vádlott ilyen irányú kijelentéseit. Ebből véleménye szerint az is következik, hogy nem állapítható meg az emberölés előkészülete büntette sem.

A személyi szabadság megsértése kapcsán arra hivatkozott, hogy megállapítása ellentétes lenne a tényállással, hiszen a rablási cselekmény nem fejeződött be a helyszínen, tovább folytatódott a sértett lakásába történt bemenetellel is.

Kétségtelenül a fk. vádlott helytelen módon kezelte a konfliktushelyzetet, hogy ilyen módon akarta megoldani a problémáját, ez azonban fiatal korából adódott.

Jelenleg biztos munkahelye van, befejezte a tanulmányait, leérettségizett.

A vele szemben kiszabott büntetést eltúlzottnak tartotta, annak enyhítését indítványozta.

Az I.r. vádlott csatlakozott a védőjéhez, megbánását hangsúlyozta és beszámolt az újabb erkölcsi bizonyítványával egyezően a vele szemben korábban indult büntetőeljárás befejeződéséről. Abban nem volt biztos, hogy elhozták-e a sértett lakásából az átvételi elismervényt.

A II.r. vádlott védője perbeszédében nem vitatta, hogy a vádlottak által elkövetett cselekmény súlyos bűncselekmény volt, de arra is felhívta a figyelmet, hogy a sértett ellen is büntetőeljárás indult, amit csak az egészségügyi állapota miatt függesztettek fel. Ez az eljárás pedig nem közömbös jelen ügy megítélése szempontjából.

Azt fejtette ki, hogy véleménye szerint a rablás bűntette nem valósult meg, mert az elkövetési tárgyként szóba jöhető 3 telefonnál nem áll fenn az eltulajdonítási célzat, mivel azokat csak azért vették el, hogy a sértett ne tudjon telefonálni. A SIM kártyákat kivették, a telefonokat összetörték és a folyóba dobták.

A 26.500 Ft készpénz pedig már a helyszínről eltávozás után, a telefon tokjából került elő és így ez sem valósít meg rablást.

A tartozás-elismerő okirat, mint elkövetési tárgy esetében pedig azt vetette fel, hogy annak van-e vagyoni értéke?

Írásbeli beadványában foglaltakkal egyezően adta elő, hogy ez a jognyilatkozat semmis volt, joghatás kiváltására nem volt alkalmas.

A sértett lakásából a II.r. vádlott által elhozott 85 euró elvételi szándéka a helyszínen, egészen más okból alakult ki, így ez csak lopásként értékelhető.

A rablási erőszak alkalmazásának a jogtalan eltulajdonítás végett kell történnie. Jelen ügyben pedig nem ezért történt a sértettel szemben az erőszak. Arról volt szó ugyanis, hogy fenyítsék meg, hogy a zsarolást abbahagyja. Az I.r. vádlott ettől a helyzettől akart megszabadulni. Ezt támasztotta alá, hogy a IV.r. vádlott is látszólag az I.r. vádlottat ütötte. A cél tehát az volt, hogy a sértett ne akarja a pénzét az I.r. vádlottól visszakapni, hagyja őt békén.

Az arany és egyéb értékek eltulajdonítási szándékával kapcsolatban, azt megkérdőjelezve fejtette ki, hogy a II.r. és a III.r. vádlottak vallomásai szerint ilyenről nem volt szó. A IV.r. vádlott tett arról említést, hogy a kocsiban elhangzott, hogy vannak arany ékszerek és pénz a sértett lakásában, de ennek azért nincs szerinte jelentősége, mert akkor már megtörtént a sértettel szemben az erőszak.

Az I.r. vádlott és a tanú2 is említést tettek erről, de ez nem változtat azon a helyzeten, hogy az erőszak nem vagyoni értékek elvételére irányult, hanem a cél egyfajta „igazságszolgáltatás” volt.

Pszichológus szakértők vizsgálták, hogy ki és milyen indíttatásból hajtotta végre a cselekményt és II., III. és IV.r. vádlottaknál nem írtak le anyagi haszonszerzést.

A testi sértést megállapíthatónak látta, de megjegyezte, hogy a csoport szándéka nem súlyos testi sérülés okozására irányult.

Megvalósulhatott a személyi szabadság megsértése is, mert az nem a rablás része volt, de vitathatónak tartotta a sértett sanyargatásának megállapíthatóságát.

Megállapíthatónak látta a lopás elkövetését a II.r. vádlottnál a helyszínről, más céllal ellopott 85 euró vonatkozásában.

Mindezek alapján, a cselekmények ilyen minősítése mellett, jóval enyhébb büntetés kiszabását indítványozta.

E körben hivatkozott nyomatékos enyhítő körülményként a vádlott beismerő vallomására, hogy egyetlen élő hozzátartozója a nagyapja, aki folyamatos orvosi ellátásra szorul, hogy felsőoktatási intézménybe jelentkezett, és jelenleg az ő ügyvédi irodájában dolgozik.

Megfontolandónak tartotta még a feles feltételes szabadságra bocsátás alkalmazását is.

A II.r. vádlott a felszólalásában elmondta, hogy élettársa nincs, a nagyapjáról kell gondoskodnia. A főiskolai tanulmányait a házi őrizet miatt nem tudta megkezdni.

Az azóta történt elítéléséről az erkölcsi bizonyítvánnyal egyezően nyilatkozott.

A III.r. vádlott védője a perbeszédében azt fejtette ki, hogy a súlyos testi sértés büntettének elkövetése nem vitatható. Azt, hogy a sérülés keletkezése melyik vádlottnak róható fel, a bíróságnak kell mérlegelnie.

A tartozás-elismerő okiratnál vitás ezek szerint, hogy elvitték-e egyáltalán, de ennek szerinte nincs is jelentősége, mert nincs vagyoni értéke.

A sértettől elvett telefonok esetében ő csak rongálás megállapítását látta indokoltnak.

Nem vitatta a személyi szabadság megsértésének megállapíthatóságát és a II.r. vádlott általi pénzfelvételt ő is csak lopásként tartotta minősíthetőnek.

Az enyhítő szakasz alkalmazásával indítványozta a büntetés kiszabását.

A III.r. vádlott csatlakozott az ügyvédje által elmondottakhoz.

A IV.r. vádlott védője a felszólalásában arra hivatkozott, hogy a IV.r. vádlott tudta a legkevesebbet, ő csak sodródott az eseményekkel.

A IV.r. vádlottat nem vezette eltulajdonítási és haszonszerzési célzat. Róla a szakértők is megállapították, hogy egyszerűbb személyiség. Ezzel is magyarázható, hogy amikor arról értesült, hogy itt egy pedofil ember zaklatásáról van szó, úgy döntött, hogy elmegy segíteni.

Álláspontja szerint sem állapítható meg a rablás és a személyi szabadság megsértésének is legfeljebb az alapesete, mert az ügyészség által hivatkozott BH. egy egészen más történetre vonatkozik, ott két személyt utaztattak 30 km-en át a csomagtartóban.

A súlyos testi sértésében nem vett részt a IV.r. vádlott, sőt még ő szedte ki a társa kezéből a vascsövet és dobta el. Az ő magatartása fizikailag elkülönült a társai tevékenységétől, mert ő az I.r. vádlottal volt elfoglalva.

Utalt még arra is, hogy a vádlott részletes beismerő vallomást tett.

Mindezek alapján méltányos büntetés kiszabását indítványozta, mert rövidebb tartamú büntetés is elég a büntetési célok eléréshez, olyan tartamú büntetés, amit a vádlott az előzetes letartóztatással, illetve a házi őrizettel már kitöltött.

A IV.r. vádlott csatlakozott a védője által elmondottakhoz.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője a viszontválaszában arra hívta fel a figyelmet, hogy a büntetés nemcsak speciális, de generális prevenciót is szolgál és ez utóbbit is figyelembe kell venni.

Megjegyezte azt is, hogy valamennyi vádlott büntetőeljárás hatálya alatt állt a bűncselekmény elkövetésekor.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott, a védelem ezt vitatja, részben a minősítést is érintően, ám ez a másodfokú eljárásban nem vezethet eredményre.

Az I.r. vádlott az utolsó szó jogán elismerte, hogy bűncselekményt követett el, de a büntetést eltúlzottnak tartotta. Elvégezte az iskolát, dolgozik. Mindannyian tanultak ebből a dologból, megbánta a cselekmény elkövetését.

A II.r. vádlott az utolsó szó jogán megbánását fejezte ki.

A III.r. vádlott az utolsó szó jogán megbánását hangsúlyozta. Szeretné befejezni az iskolát. 22 hónapja élettársi kapcsolatban él. A lakhelyelhagyási tilalom alatt is dolgozott.

A IV.r. vádlott az utolsó szó jogán elmondta, hogy megbánta ő is a cselekményt. Nem szeretne visszakerülni a börtönbe, szeretné folytatni a tanulmányait.

A kétoldalú perorvoslatokkal megtámadott elsőfokú ítéletet a másodfokú bíróság az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be.348.§.(1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírálta.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával folytatta le a bizonyítási eljárást. A vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összességükben is értékelte, mérlegelte, az általa megállapított tényekből további tényekre is a logika szabályainak szem előtt tartásával vont le következtetéseket.

A fegyveregyenlőség és a tisztességes eljárás követelményeit szem előtt tartva nemcsak az ügyészség által felajánlott bizonyítást folytatta le, hanem a vádlottak és a védők részéről előterjesztett bizonyítási indítványoknak is helyt adott.

Így került sor új igazságügyi elme-és pszichológus szakértő kirendelésére, az igazságügyi műszaki szakértői vélemény kiegészítésére, erdészeti-és meteorológiai szakértő kirendelésére, a tanú3 és a tanú4 tanúkenti meghallgatására.

Az ügyben szakvéleményt adó szakértők tárgyalási meghallgatása is kellő részletességgel megtörtént.

A tényállás további tisztázása érdekében indokoltan tartott 2015. október 20-án - szakértő bevonásával - helyszíni tárgyalást.

A sértett nyomozati vallomásának felolvasására - egészségügyi állapota folytán - helyesen a Be.296.§.(1) bekezdés a/ pontja alapján került sor.

Nem volt kifogásolható a Be.237.§.(3) bekezdés a/ pontja alapján a zárt tárgyalás elrendelése sem.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás döntő részében megalapozott, de a vádlottak nyilvános ülésen tett nyilatkozatai, illetve az iratok tartalma alapján a Be.352.§.(1) bekezdés a/ pontja alapján kisebb kiegészítésre, pontosításra szorul az alábbiak szerint:

- Az ítélet 8. oldal 1. bekezdését az I.r. vádlott személyi körülményeinél azzal egészíti ki, hogy leérettségizett, jelenleg a Kft-nél dolgozik segédmunkásként. Őt a Monori Járásbíróság a 2015. január 15. napján jogerőre emelkedett 15.Fk.418/2013/28. számú ítéletével társtettesként elkövetett garázdaság büntette miatt 60 óra közérdekű munkára ítélte. A cselekmény elkövetésének időpontja 2012. június 15. napja volt.
- A 8. oldal 2. bekezdését a II.r. vádlott személyi körülményeinél azzal egészíti ki, hogy élettársi kapcsolata megszűnt, őt a Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2014. november 21.

napján jogerőre emelkedett 25.B.XVI.11.738/2014/14. számú ítéletével jármű önkényes elvételének büntette miatt 120 óra közérdekű munkára ítélte. A cselekmény elkövetésére 2013. június 15. napján került sor.

- A 8. oldal 3. bekezdését azzal egészíti ki, hogy a III.r. vádlottat a Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2014. november 21. napján jogerőre emelkedett 25.B.XVI.11.738/2014/14. számú ítéletével 2 rb. jármű önkényes elvételének büntette miatt 180 óra közérdekű munkára ítélte. A cselekmény elkövetésére 2013. június 15. napján került sor. Jelenleg élettársi kapcsolatban él.
- A 8. oldal 4. bekezdését a IV.r. vádlott esetében azzal egészíti ki, hogy az ott említett elítélésre a 2012. február 29. napján elkövetett cselekmény miatt került sor.

A fenti kiegészítésekre a vádlottak nyilvános ülésen tett nyilatkozatai és a beszerzett újabb erkölcsi bizonyítványok adatai alapján került sor.

A történeti tényállást a másodfokú bíróság az alábbiakkal egészíti ki, illetve pontosítja:

- Az ítélet 9. oldal 4. bekezdés 2. sorában 150 Euróra javítja ki az átvételi elismervény tartalmát. A pontosításra az I.r. vádlott nyilatkozata, illetve a sértettnél tartott házkutatás során lefoglalt átvételi elismervényről készült fényképfelvétel szolgált alapul. Ezek alapján nyilvánvaló elírásról lehetett csak szó.
- A 11. oldal 1. bekezdés utolsó mondatát azzal pontosítja, hogy az I.r. vádlott 7 óra 41 perckor sms-ben értesítette társait arról, hogy a sértett egyedül van. A kiegészítésre az egyező vádlotti nyilatkozatok és a híváslista adatai alapján került sor.
- A 12. oldal 1. bekezdését azzal pontosítja, hogy a vádlottak valamivel 8 óra után távoztak a helyszínről. Ezt a kiegészítést is a vádlotti nyilatkozatok és a híváslista adatai alapozták meg.
- A 12. oldal 2. bekezdését azzal egészíti ki, hogy a vádlottak 8 óra 45 perc körüli időben értek a sértett lakásához.
- A 12. oldal 2. bekezdés utolsó mondatát akként módosítja, hogy nem nyert minden kétséget kizáróan bizonyítást, hogy a lakásból elhozták volna az I.r. vádlott tartozását igazoló elismervényt. Erre a módosításra azért volt szükség, mert a sértett lakásán tartott házkutatás során egyértelműen megtalálásra és lefoglalásra került a kézzel írt elismervény és az I.r., továbbá a III.r. vádlottak nyilatkozatai alapján nem volt kétséget kizáróan megállapítható, hogy az átvételi elismervény a sértett lakásából elhozatalra került volna.
- A 12. oldal 3. bekezdését azzal egészíti ki, hogy a sértett lakásából a vádlottak 9 óra 20 perc körüli időben távoztak.
Ezekre a kiegészítésekre a híváslisták szolgáltak alapul, mely szerint az I.r. és a III.r. vádlottak telefonja a jelzett időpontokban a sértett lakásához közeli cellára jelentkezett fel.
- A 12. oldal 7. bekezdését azzal egészíti ki az igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján, hogy a töréses sérülés tényleges gyógytartama kb. 6 hét volt.
- A 13. oldal 2. bekezdését követően átemeli az indokolás 38. oldal 3. bekezdéséből azt a pszichológus szakértői megállapítást az I.r. vádlottra, hogy nevezett éretlen, kialakulatlan személyiség, manipulatív magatartással.

Az így kiegészített és pontosított tényállás már minden szempontból megalapozott, a vádlottak tagadásával szemben álló részében is a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul, így az a Be.352.§.(2) bekezdése alapján irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének is eleget tett. Részletesen bemutatta a vádlottak védekezését, az általuk tett különböző vallomásokat, a tanúk, a szakértők vallomásait, a rendelkezésre álló okirati bizonyítékokra is helyesen utalt, bár azok tartalmáról nem adott kellően

számot és nem is minden tekintetben vette figyelembe az ezekből származó bizonyítékokat a tényállás megállapításakor. Ezekről eltekintve - melyekre a másodfokú bíróság a későbbiekben majd utalni fog - számot adott arról, hogy melyik bizonyítékot miért fogadott el, illetve melyiket miért vetette el.

Az elsőfokú bíróság a vádlottak kapcsolatára, a sértett „megfenyítését” célzó terv kidolgozására vonatkozóan helytállóan fogadta el a vádlottak lényegében egybehangzó vallomását, mert ezt részben a későbbi történések is megerősítették.

Az I.r. vádlott és a sértett kapcsolatára is helyesen következtetett, részben a vádlotti nyilatkozat, részben pedig ezzel szemben a sértett vallomása, továbbá a rendelkezésre álló internetes dokumentáció alapján.

A helyszínen történt bántalmazás lefolyását az elsőfokú bíróság a II.r. és a III.r. vádlottak önmagukat is terhelő beismerő vallomása, az I.r. vádlottnak a IV.r. vádlottat terhelő vallomása és részben a IV.r. vádlott nyilatkozata alapján állapította meg. Így a bizonyítékokkal összhangban került rögzítésre, hogy a sértettet a II.r, a III.r. és a IV.r. vádlottak bántalmazták. Ennek során a II.r. vádlott a sértett vállára, a III.r. vádlott pedig kétszer a sértett lábára ütött a vascsővel, közben hárman testszerte ütötték és rugdosták is.

A sértetti előadás is ezzel állt összhangban. A sértett idézett vallomásával kapcsolatban csak annyi pontosítást kell tenni az ítélet 28. oldal 4. bekezdésében, hogy a sértett támadói nem 2.000 Ft-ot, hanem 2 millió Ft-ot kerestek rajta (nyom. iratok 3. kötet 1247-1250. oldal, sértett kórházában történt kihallgatása 2013. október 10. napján).

A sértett által elszenvedett nyílt, darabos sípcsonttörést az igazságügyi orvosszakértői vélemény is megerősítette.

A testszerte történt bántalmazásáról nemcsak a sértett beszélt, de azt a vádlotti nyilatkozatok és a tanú5 vallomása is megerősítette annak ellenére, hogy ezek a sérülések az orvosi iratokban nem kerültek rögzítésre. A tanú elmondta ugyanis, hogy amikor a volt férjét meglátogatta a kórházban, egy bokszeralsó volt rajta, látta a zúzódásokat a nyak részén, a hátán, az egész jobb oldalán, ami kék volt (32. tjkv.76. oldal).

A sértettet a csomagtartóba a II.r., a III.r. és a IV.r. vádlottak zárták, de előtte elvették tőle a mobiltelefonjait, készpénzét, lakása és gépkocsija kulcsait, személyes iratait.

A II.r. vádlott tárgyalási vallomása szerint erre azért volt szükség, mert „úgy gondolták, hogy a férfi hamar kiszabadul, és ha ott vannak a telefonjai, bárkit fel tud hívni és ha őket ott találják, ők húzzák a rövidebbet (32. tjkv. 26. oldal).

A sértett lakásába történt bemenetelt és kutatást érintően az I.r., a II.r. és a III.r. vádlottak vallomásai alapján helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság a IV.r. vádlott védekezésével szemben, hogy mind a négyen bementek és kutattak. A IV.r. vádlott azon védekezése, hogy ő csak figyelő szerepet töltött be, a büntetőjogi felelősségét egyébként sem csökkentené, mert hiszen korábban részt vett a sértett bántalmazásában, értékeinek eltulajdonításában, másrészt logikátlan is, hiszen a csomagtartóba zárt, nyílt, darabos sípcsonttörést szenvedett sértett váratlan megjelenésétől nem kellett tartani.

Az elsőfokú bíróság részben tévesen következtetett arra, hogy az I.r. vádlott által aláírt átvételi elismervényt elhozták volna. A sértett lakásán tartott helyszíni szemle fényképfelvételein látszik, hogy a hálóban, a polcos szekrényen egy félbe hajtott A/4-es lap van, amelyen tollal, 2013. 06. 04.

11 óra dátummal egy átvétel került dokumentálásra. Átadó a sértett, átvevő az I.r. vádlott. Az összeg 800.000 Ft és 150 euró.

Az I.r. vádlott a másodfokú nyilvános ülésen már nem volt biztos benne, hogy az átvételt elhozták volna, lakásán az lefoglalásra nem került.

Mindez pedig az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás módosítását eredményezte.

Az elsőfokú bíróság nem értékelte a híváslistákat, bár azok az elsőfokú tárgyaláson ismertetésre kerültek, pedig ezek részben a vádlotti nyilatkozatok (sms-ben értesítette társait Az I.r. vádlott, hogy a sértett egyedül érkezett a találkozóra) megerősítésére, részben az elkövetés időpontjára, a sértett lakására érkezés és távozás időpontjára szolgáltak volna bizonyítékkul.

A másodfokú bíróság ezek értékelésével tett megállapításokat a tényállásban.

Ilyen bizonyítékok alapján a másodfokú bíróság is minden kétséget kizáróan bizonyítottanak látta, hogy a vádlottak a terhükre rótt bűncselekményt a megállapított tényállás szerint elkövették.

Az irányadó tényállásból okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlottak bűnösségére és részben törvényes a cselekmények minősítése is.

A rablási cselekmény tekintetében a másodfokú bíróság arra mutat rá, hogy a rablás egy többmozzantú bűncselekmény. Erőszakból vagy minősített fenyegetésből, valamint idegen dolog elvételéből tevődik össze. Két vagy több elkövető esetén előfordul a szerepek megosztása. Társtettes az is, aki a két mozzanat közül csak az egyiket - a másik mozzanatot megvalósító társaival szándékegységben - követi el.

Tény, hogy az I.r. vádlott a helyszínen, az erdős részen, az erőszak alkalmazásában és a sértett értékeinek ottani eltulajdonításában nem vett részt, de társai magatartásával tisztában volt, azzal egyetértett, hiszen annak részleteit előzőleg közösen beszélték meg, és a cselekményt e szerint hajtották végre. A rablási cselekmény azonban ekkor még nem ért véget, folytatódott azzal, hogy a vádlottak felmentek a sértett budapesti lakásába és ott értékek után kutattak, majd az I.r. vádlott elhozta a számítógép merevlemezét, a II.r. vádlott pedig a talált 85 eurót. Az I.r. vádlott tehát az idegen dolog elvételét maga is megvalósította. Ebből pedig egyértelmű, hogy a vádlottak egymás tevékenységéről tudva, közösen, tehát szándékegységben valósították meg a rablási cselekményt. Így pedig a Btk.13.§.(3) bekezdése szerint társtettesi a rablásnak. Ennek megállapítását az elsőfokú bíróság elmulasztotta, így azt a másodfokú bíróságnak kellett pótolnia.

Nem osztotta a másodfokú bíróság azt az elsőbírői jogi álláspontot, miszerint az I.r. vádlott által készített, a sértettől átvett pénzüsszeget tartalmazó és aláírt elismervény vagyoni jogosultságot megtestesítő okirat lenne és mint ilyen dolognak kellene tekintetni.

A Btk.383.§.a/ pontja szerint dolgon a vagyoni jogosultságot megtestesítő olyan okiratot is érteni kell, amely a benne tanúsított vagyon érték vagy jogosultság feletti rendelkezést önmagában biztosítja. Ilyen okirat lehet pl. egy bemutatóra szóló takarékbetétkönyv. Az átvételi elismervényen lévő tartozás fennállásának és összegszerűségének az érvényesítéséhez azonban polgári perre van szükség. A vagyon értéke feletti rendelkezést egy ilyen okirat önmagában nem biztosítja.

Nem találta helytállónak a másodfokú bíróság a védelmi érveléseket a rablási cselekmény eltérő - lopáskénti - minősítésével összefüggésben sem.

Kétségtelen, hogy az irányadó tényállás szerint a vádlottak a sértett lakásából történt távozásuk után a még az erdőben elvett mobiltelefonokat a folyóba dobták, és hogy az egyik mobiltelefon tokjában a 26.500 Ft-ot a sértettel szemben kifejtett erőszakot követően találták meg.

Nem hagyható viszont figyelmen kívül - ugyancsak az elsőfokú bíróság által megállapított és elfogadott tényállás alapján - hogy a vádlottak megbeszélték azt is, hogy miután a sértettet bántalmazzák, a gépkocsija csomagtartójába zárják, a segítségért cserébe a sértettől elveszik az értékeit, utána együtt a lakását is átkutatják, ahonnan szintén elviszik a pénzét és az ékszereit.

Ekként pedig a 26.500 Ft elvétele, de a sértett lakásából a számítógép merevlemezének és a 85 eurónak az elvétele a rablási cselekmény részeként idegen dolog elvételének tekintendő.

Az ettől eltérő ténymegállapítást szorgalmazó védői érvelés az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő és mérlegelő tevékenységét támadja, ami a másodfokú eljárásban, megalapozott tényállás mellett nem vezethet eredményre.

Nem osztotta a másodfokú bíróság az az ügyészi álláspontot sem, hogy a I.r. vádlott emberölésre irányuló előkészület büntettét valósította volna meg.

A Btk.11.§. (1) bekezdése szerint ha e törvény külön elrendeli, előkészület miatt büntetendő, aki a bűncselekmény elkövetése céljából az ehhez szükséges vagy ezt könnyítő feltételeket biztosítja, az elkövetésre felhív, ajánlkozik, vállalkozik vagy a közös elkövetésben megállapodik.

A (2) bekezdés szerint nem büntethető előkészület miatt, a/ akinek önkéntes elállása folytán marad el a bűncselekmény elkövetésének megkezdése, b/ aki az elkövetés elhárítása céljából korábbi felhívását, ajánlkozását, vállalkozását visszavonja, vagy arra törekszik, hogy a többi közreműködő az elkövetéstől elálljon, feltéve, hogy a bűncselekmény elkövetésének megkezdése bármely okból elmarad, vagy c/ aki az előkészületet a hatóságnál a bűncselekmény elkövetésének megkezdése előtt jelenti.

A (3) bekezdés kimondja, hogy ha a (2) bekezdésében meghatározott esetben az előkészület már önmagában is megvalósít más bűncselekményt, az elkövető e bűncselekmény miatt büntethető.

Az állandósult bírói gyakorlat alapján előkészület megállapításának akkor van helye, ha az elkövetésre felhívás, illetve a közös elkövetésben megállapodás komoly, konkrét és közvetlen.

Az irányadó tényállás szerint az I.r. vádlott több lehetséges alternatíva egyikeként fogalmazta meg a sértett esetleges megölését (ő öli meg, a kocsival együtt a szennyvíztárolóba dobják, a vádlottársak ölik meg valamilyen módon).

A II.r, a III.r. és a IV.r. vádlott is egyhangúan nyilatkozták, hogy sem ők, sem pedig az I.r. vádlott nem gondolták, illetve vették komolyan ezt a felhívást, mert ezt az I.r. vádlott elkeseredésében mondta.

A vádlottak konkrétan csak a sértett befenyítésében állapodtak meg és a cselekmény végrehajtására is e megállapodás szerint került sor.

A sértett megölésére vonatkozó felhívás tehát az I.r. vádlott részéről nem volt komoly, közvetlen és konkrét, hanem inkább a lehetséges variációk átbeszélése, latolgatása történt (BH.2006.40.).

Nem jelentéktelen az a körülmény sem, hogy a fenti megállapodásra a cselekményt megelőző napon került sor, amikor a II.r. és a III.r. vádlottak elzárkóztak az emberölés végrehajtásától, amit utána már az I.r. vádlott sem szorgalmazott és kizárólag a sértett „befenyítéséről”, kocsija csomagtartójába zárásáról, értékei elvételéről, lakása átkutatásáról állapodtak meg.

Ugyanakkor osztotta a másodfokú bíróság a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészségnek a sértett sanyargatásával elkövetett személyi szabadság megsértésének büntetette megállapíthatóságára vonatkozó álláspontját.

Az állandó bírói gyakorlat szerint a rablás büntettével halmazatban a személyi szabadság megsértésének büntette is megállapítható, ha a terhelt a rablási cselekménye végrehajtása során a

dolog elvétele érdekében alkalmazott személyi szabadságtól megfosztást a dologelvételt követően a helyszínt elhagyva fenntartja (BH.2013.58.).

A híváslisták adatai alapján megállapítható, hogy a vádlottak mikor hagyták el a sértett budapesti ingatlanát, mikor hagytak fel ott a kutatással. A korábbiakban kifejtettek szerint ezt az időpontot kell a rablási cselekmény befejezésének tekinteni. Ezt követően a vádlottak nem mentek vissza az erdőben hagyott sértetthez, hogy őt kiszabadítsák a csomagtartóból. A nyílt, darabos sípcsonttörést szenvedett, vérző, összekötözött sértett több órát töltött a gépkocsi csomagtartójában, amíg egy arra járó vadőr fel nem fedezte és a tűzoltóság segítségével ki nem szabadították.

Tehát a rablási cselekmény befejezése után az elkövetők továbbra is fenntartották a rablásban érintett sértett személyi szabadságának megsértését, így pedig a két bűncselekmény között anyagi halmazat létesült (BH.1996.295.).

Egyetértett a másodfokú bíróság az ügyészi állásponttal és nem osztotta a védői érvelést a személyi szabadság megsértése súlyosabb minősülése, a sértett sanyargatásával elkövetés megállapíthatóságával kapcsolatban.

A sértett sanyargatásán a sértettnek testi vagy lelki szenvedés okozását kell érteni, amely általában meghaladja a személyi szabadságtól megfosztással összefüggő erőszak mértékét, de nem idéz elő sérülést, nem meríti ki valamely egyéb bűncselekmény törvényi tényállását. Ilyennek kell tekinteni azt is, amikor a sértett szorongatott lelkiállapotának (pl. halálfélelem, életveszély) felkeltésével történik az elkövetés.

Az elkövető szándéka rendszerint átfogja a sértett sanyargatásának tényét, bár az e tekintetben fennálló gondatlanság is megalapozhatja ezt a minősített esetet.

A másodfokú bíróság szerint az a körülmény, hogy a súlyosan megsérült sértettet a gépkocsija csomagtartójába tették, kezét-lábát összekötözték, majd rázárva a csomagtartót, őt egy erdei úton hagyták, a sértettnek a bűncselekménnyel együtt járó erőszakot meghaladó szenvedést okoztak. Ez nemcsak a súlyos sérülésből és az összekötözött helyzetből adódó testi szenvedés volt, hanem lelki szenvedés is, hiszen a sértett bizonytalan lehetett abban, hogy az erdei úton hagyott gépkocsi csomagtartójában vajon mikor fognak rátalálni, súlyos, fájdalmas sérüléseire mikor kap orvosi ellátást.

A vádlottak a személyi szabadság megsértésének büntetettét szándékegységben, így a Btk.13.§.(3) bekezdése alapján társtettesként valósították meg.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság mind a négy vádlott bűnösségét megállapította a Btk.194.§.(1)(2) bekezdés c/ pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett személyi szabadság megsértése büntetében is.

A testi sértés vonatkozásában helyesen minősítette az elsőfokú bíróság a vádlottak cselekményét azzal, hogy a II.r., a III.r. és a IV.r. vádlottak szándékegységben bántalmazták a sértettet, így pedig nincs jelentősége annak, hogy a súlyosabb minősítést megalapozó sérülést melyik vádlott okozta, mindannyian a Btk.13.§.(3) bekezdése szerinti társtettesként felelnek a súlyosabb cselekményért.

A társtettesi minőség megállapítását az elsőfokú bíróság elmulasztotta a fenti három vádlottnál, ezt a másodfokú bíróság állapította meg.

A büntetés kiszabása során figyelembe vehető körülményeket az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helyesen sorolta fel és azokat súlyuknak, nyomatékuknak megfelelően is értékelte.

Súlyosító körülményként kell értékelni a társtettesi elkövetést, a II., a III.r. és a IV.r. vádlottaknál a többszörös halmazatot, a rablási cselekmény kétszeres minősülését, hogy nemcsak a IV.r. vádlott, de valamennyi vádlott büntetőeljárás hatálya alatt állt a cselekmények elkövetésekor.

Az így kiegészített bűnösségi körülményekre, az elkövetett bűncselekmények tárgyi súlyára, a vádlottak személyében rejlő társadalomra veszélyességre figyelemmel a másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által kiszabott tartamú szabadságvesztés és a mellette alkalmazott közügyektől eltiltás szükséges, de egyben elegendő is a büntetési célok, az egyéni és általános megelőzés eléréséhez, érvényre juttatásához. Sem a büntetések jelentős súlyosítását, sem pedig azok jelentős mértékű enyhítését nem látta indokoltnak a másodfokú bíróság.

A vádlottaknak a tetteikért vállalni kell a felelősségét. Az utólag megváltozott, kedvező irányba módosult személyi körülmények ilyen tárgyi súlyú bűncselekmények esetében nem gyakorolhatnak eltúlzott enyhítő hatást.

Meg kell jegyezni, hogy a II.r., a III.r. és a IV.r. vádlottak esetében a büntetés középértéke 10 év, míg a fiatalok vádlottai a kiszabható büntetés leghosszabb tartama 5 év.

Kétségtelen, hogy a legnagyobb erkölcsi felelősség az I.r. vádlottat terheli, aki hamis ürüggyel felkorbácsolta vádlott-társai érzelmeit, őket súlyos bűncselekmények elkövetésére vette rá. Büntetése kizárólag azért lett kevesebb és nem súlyosabb a társai büntetésénél, mert a törvényi rendelkezések ezt korlátozták.

A II.r., a III.r. és a IV.r. vádlottakkal szemben kiszabott 6 év szabadságvesztés, amely jelentősen a középérték alatt, a törvényi minimum közelében került megállapításra kellően honorálta a vádlottak beismerő vallomását.

A másodfokú bíróság az általa a vádlottakkal szemben megállapított további súlyos bűncselekmény ellenére sem látta indokoltnak a büntetések súlyosítását.

Osztotta azt az elsőbírői álláspontot is, amely eggyel enyhébb végrehajtási fokozatot látott megállapíthatónak a II.r., a III.r. és a IV.r. vádlottak esetében.

A közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazása indokolt volt, tartama is megfelelő.

Törvényes volt az előzetes fogvatartás és a házi őrizetben töltött idő beszámítása.

Az elsőfokú bíróság részben nem rendelkezett, részben pedig tévesen rendelkezett mind a bűnjelek, mind pedig a bűnügyi költség viseléséről.

A bűnjeleknél elkerülte az elsőfokú bíróság figyelmét, hogy azokat már nem a rendőrségen, hanem a Budapest Környéki Törvényszéken kezelik 1/126/2016. számon.

Ezen túlmenően, szintén nem a rendőrkapitányságon kezelik, hanem a jogszabályoknak megfelelően a Magyar Államkincstárnál a lefoglalt eurót és USA dollárt.

A Pest Megyei Rendőr-főkapitányság letéti számlájára fizették be, szintén a jogszabályi rendelkezéseket betartva a lefoglalt forint összegeket.

Számtalan tételről teljesen elmaradt a rendelkezés (33-47., 48., 49., 51., 63., 81., 115-132., 138., 142., 143., 147., 149-151., 153-155.)

Értéktelen dolgok kiadásáról is rendelkezett az elsőfokú bíróság, ahelyett, hogy azok megsemmisítéséről határozott volna.

Indokolatlan a DNS minták, DNS maradványok, nyomtörödékek, szagmaradványok iratoknál történő további kezelése, a Be.155.§.(9) bekezdését kellett volna alkalmazni.

Ennek tükrében a másodfokú bíróság megváltoztatta a bűnjelekről szóló rendelkezést is.

Az értéktelen dolgok lefoglalását megszüntette a Be.155.§.(8) bekezdése alapján és azok megsemmisítését rendelte el.

Megsemmisíteni rendelte a DNS és egyéb mintákat maradványokat a Be.155.§.(9) bekezdése alapján.

További dolgok kiadását rendelte el a II.r. vádlottnak, melyről az elsőfokú bíróság nem rendelkezett. A neki kiadni rendelt 101 USA dollárt és a szintén neki visszajáró összesen 26.000 Ft-ot a Be.157.§.(1) bekezdése alapján a vele szemben megállapított bűnügyi költség biztosítására visszatartotta.

A III.r. vádlottnak és a sértettnek is kiadni rendelt dolgokat a Be.155.§.(2) bekezdés alapján.

Pontosította a tanúl-nek kiadni rendelt pendrive tételszámát, az euró, USA dollár, lefoglalt forintösszegek kezelési helyét.

Pontatlan és téves volt az elsőfokú bíróság rendelkezése a bűnügyi költség viselése kapcsán is. Összességében is helytelen volt a költség meghatározása, de a vádlottankénti elosztása is.

A Be.338.§.(2) bekezdése szerint a vádlottat csak azzal a cselekménnyel, illetőleg a tényállásnak azzal a részével kapcsolatban felmerült bűnügyi költség viselésére lehet kötelezni, melyre a bűnösségét vagy a felelősségét megállapították. Nem lehet kötelezni annak a bűnügyi költségnek a viselésére, amely - nem az ő mulasztása folytán - szükségtelenül merült fel.

A (3) bekezdés szerint a bíróság a bűnösnek kimondott vádlottakat külön-külön kötelezi a bűnügyi költség viselésére. Ha a bűnügyi költség, illetőleg annak meghatározott része a bűnösnek kimondott vádlottak szerint nem különíthető el, a bíróság a vádlottakat egyetemlegesen kötelezi a bűnügyi költség viselésére.

A nyomozás során több tétel bűnügyi költség is felmerült azzal összefüggésben, hogy a II.r és a III.r. vádlottak tartózkodási helyén kábítószergyanús anyagot foglaltak le és ezt vegyészszakértővel vizsgáltatták, majd pedig valamennyi vádlott toxikológiai vizsgálatát is elvégezték.

A vádiratban az ügyész azt közölte az elsőfokú bírósággal, hogy a fent megnevezett két vádlott vonatkozásában a kábítószer birtoklásának vétségére vonatkozó iratokat és ügyet jelen ügytől az Fk.60.97/2013/59. számú határozattal elkülönítette.

Ehhez képest tehát jelen ügyben a vádlottak nem kötelezhetők sem a vegyészszakértői vélemény, sem pedig a toxikológiai szakértői vélemények költségének megfizetésére.

Az eljárás során pszichografológiai szakértői vélemény is beszerzésre került annak tisztázása érdekében, hogy az I.r. vádlott vajon fenyegetés hatása alatt írta-e az átvételi elismervényt.

Megállapítható volt, hogy a sértett ellen is indult büntetőeljárás többek között zsarolás büntette miatt, amely egészségi állapota miatt felfüggesztésre került.

A fenti szakértői vélemény jelen ügyben nem is került értékelésre.

Ékszerszakértő is bevonásra került a II.r. vádlottól lefoglalt ékszerekre, de ezekről nem nyert megállapítást, hogy a sértettől származnának, így a szakértői vélemény jelen ügyben szintén nem került felhasználásra és értékelésre.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy a költségjegyzék 2., 4., 18-23., 25. 28. és 29. tételei alatti bűnügyi költség megfizetésére a vádlottak jelen ügyben nem kötelezhetők, ezért a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy ezt az összesen 668.752 Ft bűnügyi költséget az államnak kell viselnie a Be.339.§.(1) bekezdése alapján.

A másodfokú bíróság fő szabálynak tartja, hogy a vádlottakat külön-külön kell kötelezni a bűnügyi költség viselésére.

Egyértelműen külön terheli őket a csak az ő vonatkozásukban felmerült bűnügyi költség (pl. elmeszakértői vizsgálatuk költsége).

Külön terheli az I.r. vádlottat a számítástechnikai szakértő költsége, mert ez a sértettel való kapcsolatának megállapítását célozta, melyhez a többi vádlottnak nem volt köze.

A vádlottakat közösen terhelő bűnügyi költségek esetében a másodfokú bíróság azokat a vádlottak között egyenlő arányban elosztotta.

Tekintettel a fentiekre a Fővárosi Ítéltábla a Budapest Környéki Törvényszék 23.Fk.98/2014/117. számú ítéletét a rendelkező részben írtak szerint a Be.372.§.(1) bekezdése alapján mind a négy vádlott tekintetében megváltoztatta, míg az ítélet egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§.(1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy megváltozott a II.r. vádlott lakóhelye, a III.r. vádlott személyi igazolványának száma, továbbá, hogy az ítélet bevezető részében az első tárgyalás helyes évszáma 2015. Ezeket a másodfokú bíróság megfelelően pontosította.

A Btk. 92. § (1) bekezdése alapján döntött a II. r., a III. r. és a IV. r. vádlott esetében a házi őrizetük további beszámításáról

A másodfokú bíróság ítélete ellen a Be.386.§.(1) bekezdés b/ pontja alapján mind a négy vádlott tekintetében fellebbezésnek van helye a Kúriához.

Budapest, 2017. február 8.

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

dr. Magócsi István sk.
előadó bíró

dr. Borbás Virág Bernadett sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

Czibere Éva
tisztviselő